

ДЖЕЙМС ДЕЛАРГІ

55

ТИ МОЖЕШ СТАТИ НАСТУПНОЮ ЖЕРТВОЮ

JAMES DELARGY

A Novel

ДЖЕЙМС ДЕЛАРГІ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Д29

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition is published by arrangement with The Peters Fraser and
Dunlop Group Ltd and The Van Lear Agency LLC

Перекладено за виданням:
Delargy J. 55 : A Novel / James Delargy. — London :
Simon & Schuster, 2019. — 432 p.

Переклад з англійської *Єлени Даскал*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-7034-3 (PDF)
ISBN 978-617-12-5106-9
ISBN 978-1-4711-7752-1 (англ.)

© James Delargy, 2019
© Depositphotos.com / Buffy1982,
massonforstock, обкладинка,
2019
© Неміро Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Тим, хто ніколи не отримував шансу

1

Його легені палали так, наче він узагалі дихав не киснем, а тією задушливою червоною курявою, що здіймалася з кожним кроком. Кроки завели його в нікуди. Тут не було нічого, крім хащів, принаймні це він знав. Тут не було нічого, та світ однаково душив його, низькі гілки витягалися, щоб схопити собі дещицю плоті, щоб прихистити його в цьому місці назавжди.

Їм це майже вдалося. Але він утік. А тепер біг, рятуючи своє життя. Він не вірив, що доводиться втілювати цю шаблонну фразу в реальність. Не почувався живим. Аж ніяк. Нищівний страх ув'язнення пожирав усе, доводилося вимушено зосереджуватися на кожному кроці, кожному видиранні на скелі та пірнанні між дерев. Він почувався твариною, зведеною до основних інстинктів виживання; все навколо поділялося на дві прості категорії — загроза чи безпека.

Довгі пальці невблаганного сонця тяглися між деревами, випалюючи на своєму шляху ґрунт, кидаючи плями на голу землю, але не пропонуючи осяйної дороги до свободи. Повсюди дерева і каміння, дерева і ще більше клятих каменюк. Він і гадки не мав, чи наближається до цивілізації, чи заглиблюється в безлюдні хащі.

Біля чергового розпеченого сонцем каменя його щиколотки напружилися, немов кайдани досі тягли їх донизу. Він гадав, що холодний іржавий метал обмежуватиме його рухи, аж поки той псих не надумає його вбити. Зупинитися він не міг. Попри біль, виснаження і брак повітря у легенях, який паралізував, знесилював його ще більше, він не міг зупинитися. Зупинка означала смерть.

Між деревами попереду він помітив просвіт. Сподівався, що це межа пекла, за якою знайдеться дорога, ферма,

брудна стежка — будь-який знак справжнього світу. Нагнав у легені ще повітря і рвонув до світла. Викинута вперед ступня натрапила на камінь, який, напевно, залягав тут століттями, і до сьогодні його ніхто не турбував. Втративши рівновагу, він витягнув руку, але вхопив лише повітря. Тоді наштовхнувся плечем на стовбур дерева, яке здригнулося, але встояло. Якимось дивом це вдалося і йому.

Лісосмуга перервалася. Сонце засліпило йому очі, і мрії натрапити на цивілізацію випарувалися. Він стояв перед невеличкою галявинкою з п'ятьма чи шістьма латками голої землі; прямокутними латками, що були схожі на... могили. Він знав, що варто йому зараз здатися, і він негайно опиниться в одній із них.

Випростався. Боліла кожна клітинка тіла. Піт просочив одяг. Прикипівши поглядом до цвинтаря, він обійшов його і знову опинився серед каміння й дерев. Наче повернувся власними слідами назад.

Дорога тут знову здіймалася вгору, і ноги приєдналися до легень, протестуючи проти цього безперервного знуцання. Блакитне мерехтіння безхмарного неба вдалині підказувало, що там верхівка пагорба; вдала позиція, щоб зорієнтуватися.

Він вгамував протест ніг і легень, але, тамуючи цей бунт, прогавив перекручений корінь дерева, що стирчав із землі. Перечепився — на нього не чекала розпушена земля, що пом'якшила б падіння, лише випалений ґрунт і повне обличчя пилюки. Він здушив болісний крик, злякавшись, що видасть себе, але віддуння обірваного зойку, лише посиленого твердою землею, глузувало з нього, заглушуючи пташиний щебет, цвіркотіння комах і звуки, які видавав його ймовірний вбивця.

Верхівка пагорба принесла лише нове сум'яття. Це була не вдала позиція, а нещасний триметровий схил. Перелякане зиркання ліворуч та праворуч підтвердило, що безпечного шляху вниз немає.

Часу, щоб знайти інший маршрут, у нього не було. Поштовх у спину — і він важко впав в багнюку. Перевернувся саме вчасно, щоб ліва щока зустрілася з чийось кулаком. Удар вийшов ковзний, але цього вистачило, щоб змусити його на долю секунди заплющити очі. Стиснувши кулак,

він щодуху загамселив у відповідь. Рука втрапила у щось тверде — напевно, плече. Нападник своєю чергою штрикнув його у стегновий м'яз гострим коліном. Від болю очі розплющилися, але картинка розпливлася. Без конкретного плану чи навіть пристойної координації він розкидав кілька нестямних стусанів. Деякі потрапили у ціль, а інші молотили повітря. На кожний удар супротивник відповідав двома точними ляпасами по голові та шії; серія глухих соковитих стусанів розсипала перед очима безвартісні діаманти. Його смикнули за волосся і гупнули лицем об землю, яка не знала ні поступливості, ні співчуття. Темрява обхопила мозок своїми пазурами, загрожуючи назавжди його вимкнути. Якщо він знепритомніє, пиши пропало. Тягнучись угору, він схопив темний силует над собою. Міцно вчепившись у руки нападника, перевернувся на бік, із зусиллям шукаючи важіль. Там, де мала бути земля, її не виявилось, і здалося, наче він перекочується цілу вічність; його пройняло відчуття невагомості, немов удари звільнили мозок від дії гравітації. Водночас накрило якимось блаженним, майже сюрреалістичним відчуттям. Усе скінчилося. Його вбили, він потрапив на той світ і вже нічого не може з цим удіяти.

Усе змінило приземлення.

Земля вибила з нього повітря. Немов душа вилетіла. Розплющивши очі, він подивився на грубу сіро-коричневу стіну гірського хребта, що зникає десь далеко вгорі, і клаптик слабкої блакиті над ним. Коричневий, сірий та синій кольори потьмянішали — і він зомлів.

2

Містечко Вілбрук було домівкою Чендлера Дженкінса. Ціле його життя. Усі тридцять два довгих посушливих роки минули в пастці на плато Пілбара на просторах Західної Австралії; найскромніші припущення стверджували, що цій ділянці суші близько двох з половиною мільярдів років, і колись вона була частиною древнього континенту Ур¹.

¹ Стародавній континент, можливо, перший на Землі; сформувався три мільярди років тому. (Тут і далі прим. пер.)

Іноді Чендлер вірив, що ці доісторичні атоми просочилися йому в кістки й передчасно його зістарили. Мідно-червона пилюка, вогняна глазур цієї випаленої майже до пня землі вчинила так із багатьма людьми.

Місто стояло на оголеній гірській породі за сотню кілометрів від найближчого поселення, Портмана, дорога до якого тягнулася вдалині, мов покручений хвіст дракона. Сам Вілбрук не був старим навіть за австралійськими мірками: першу газетну згадку про нього датовано кінцем ХІХ століття. Містечко назвали на честь відомого золотошукача з Олбані, який покинув квітучі землі з зеленими виноградниками на півдні, щоб порпатися тут у багнюці, шукаючи багатств. І він знайшов їх. Чимале родовище золота; самородки стирчали із землі, як маршмелоу з дитячих пластівців на сніданок. Подекуди такі великі, що підняти їх можна було тільки двома руками. Поповзли чутки, і незабаром тут вирости халупки, дерев'яні споруди, що кидали виклик силі тяжіння і смаку. За халупками не забарилися ділові заклади: бари, сауни, борделі. Щонайменше по два кожного ґштубу. Населення стрімко виросло, тисячі людей видиралися сюди за статками, статті в газетах переконували, що це місце для втілення мрій. Але мрія швидко померла: брили золота несподівано скоротилися до величеньких крупинок, які потрапляли в іржаві ванночки. Утім людський потік не вщухав; вони розпачливо промивали в струмках каміння і багнюку, а потім тамували горе віскі та жінками, за яких не в змозі були заплатити. Разом із боргами росла напруга.

Наслідком стало барило пороху, що вибухнуло однієї літньої ночі, коли десяток чоловіків влаштували стрілянину на Мейн-стріт; єдиний, хто вижив, Томато Том Келлі, помер наступного дня від розриву плечової артерії. Поки насилля множилося, пошуки багатства згортались. Лікарі, правники та крамарі забралися першими, попливши за новішою золотою лихоманкою; п'ятитисячне містечко, яке колись швидко росло, схудло приблизно на чотири п'ятих і животіло лише завдяки кільком барам та борделям, що міцно стояли на ногах. Їхньому бізнесу ніщо не сприяло краще за розпач.

Коли золото закінчилось, місцевим родинам довелося перебиватися тим, що виросло на землі, і для людей це